

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 169

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 martie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 69 din 5 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală	2-3	privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării	7-11
Decizia nr. 74 din 5 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	3-5	Decizia nr. 120 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 și art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	11-13
Decizia nr. 86 din 5 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și ale art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	5-7	Decizia nr. 123 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 162 alin. 1 ¹ din Codul de procedură penală	13-14
Decizia nr. 97 din 7 februarie 2008 asupra cererii formulate de Președintele României, domnul Traian Băsescu,		Decizia nr. 124 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 69**

din 5 februarie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. 1 și 2
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Teodor Traian Maghiar în Dosarul nr. 18.661/3/2007 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de avocatul autorului excepției, prin care se solicită acordarea unui nou termen de judecată, având în vedere imposibilitatea prezentării, motivate prin certificat medical.

Reprezentantul Ministerului Public solicită admiterea cererii și acordarea unui nou termen de judecată.

Deliberând, Curtea respinge cererea de acordare a unui nou termen.

Președintele dispune să se facă apelul în Dosarul nr. 1.274D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală ridicată de Teodor Maghiar în Dosarul nr. 18.658/3/2007 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă, de asemenea, asupra cererii depuse la dosar de avocatul autorului excepției, prin care se solicită acordarea unui nou termen de judecată, având în vedere imposibilitatea prezentării, motivate prin certificat medical.

Având în vedere soluția Curții pronunțată în dosarul precedent, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de acordare a unui nou termen.

Deliberând, Curtea respinge cererea de acordare a unui nou termen și, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.273D/2007 și 1.274D/2007, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.274D/2007 la Dosarul nr. 1.273D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, considerând că în cauză nu este vorba despre o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci se solicită interpretarea textelor de lege criticate, interpretare pe care, de altfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a clarificat-o prin Decizia nr. 71 din 15 octombrie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 august 2007, pronunțate în dosarele nr. 18.661/3/2007 și nr. 18.658/3/2007, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Teodor Traian Maghiar și Teodor Maghiar cu prilejul soluționării plângerilor formulate împotriva măsurii asigurătorii dispuse prin ordonanță de către procuror.

În motivarea excepției autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate restrâng accesul liber la justiție, întrucât, prin inserarea conjuncției „sau” la finalul primului alineat al art. 168 din Codul de procedură penală, conduc la concluzia că învinuitul, inculpatul, partea responsabilă civilmente, precum și orice altă persoană interesată pot face plângere la instanța de judecată numai cu condiția să nu fi făcut o plângere similară în fața procurorului. De asemenea, consideră că alin. (2) al art. 168 din Codul de procedură penală confirmă această interpretare, arătând că doar împotriva hotărârii instanței de judecată se poate face recurs și, *per a contrario*, împotriva soluției date de procuror nu se poate exercita nicio cale de atac.

Tribunalul București — Secția I penală consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, sens în care arată că din interpretarea textelor de lege criticate rezultă că, împotriva ordonanței prin care se dispune această măsură, plângerea poate fi făcută la procuror sau la instanța de judecată, în orice fază a procesului, deci și la urmărirea penală.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Astfel, arată că din interpretarea textelor de lege criticate rezultă că inculpatul poate face plângere la instanță împotriva măsurilor asigurătorii dispuse de procuror în timpul urmăririi penale.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, nefiind contrare prevederilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 168 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, dispoziții potrivit cărora „În contra măsurii asigurătorii luate și a modului de aducere la îndeplinire a acesteia, învinuitul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, precum și orice altă persoană interesată se pot plânge procurorului sau instanței de judecată, în orice fază a procesului penal.

Hotărârea instanței de judecată poate fi atacată separat cu recurs. Recursul nu suspendă executarea.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 53 privind restrângerea unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 168 alin. (1) din Codul de procedură penală consacră dreptul persoanelor interesate de a formula plângere

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Teodor Traian Maghiar și Teodor Maghiar în dosarele nr. 18.661/3/2007 și nr. 18.658/3/2007 ale Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 74 din 5 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Virgil Manea în Dosarul nr. 6.629/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției.

Curtea dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.313D/2007 și nr. 1.350D/2007, având ca obiect excepțiile de neconstituționalitate ale dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepții ridicate de Constantin Virgil Manea în Dosarul nr. 1.286/42/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția

împotriva măsurilor asigurătorii, adresându-se fie procurorului, fie direct instanței de judecată pe tot parcursul procesului penal. Alin. (2) din același articol prevede posibilitatea atacării cu recurs a hotărârii instanței de judecată.

Autorii excepției consideră că din aceste texte de lege se poate desprinde interpretarea potrivit căreia exercitarea dreptului de a formula plângere la procuror ar exclude posibilitatea de a mai sesiza ulterior instanța de judecată.

Analizând aceste aspecte, Curtea constată că textele de lege ce constituie obiectul controlului de constituționalitate au în vedere etape procesual penale distincte, având fiecare titulari diferiți, respectiv procurorul și judecătorul. Actele acestora sunt supuse căilor de atac specifice, alin. (2) al art. 168 din Codul de procedură penală referindu-se doar la calea de atac ce poate fi formulată împotriva soluției dispuse de instanță.

Prin urmare, Curtea consideră că aspectele invocate de autorii excepției se referă, în realitate, la probleme de aplicare a textelor de lege criticate, ce revin competenței instanței de judecată, iar nu la veritabile probleme de constituționalitate.

penală și pentru cauze cu minori și de familie și în Dosarul nr. 10.610/281/2007 al Judecătoriei Ploiești.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor nr. 1.299D/2007, nr. 1.313D/2007 și nr. 1.350D/2007 pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorul excepției este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.313D/2007 și nr. 1.350D/2007 la Dosarul nr. 1.299D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, Constantin Virgil Manea a cerut recuzarea membrilor Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, potrivit dispozițiilor art. 55 din Legea nr. 47/1992, în cazul Curții

Constituționale nu sunt aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă privind recuzarea judecătorilor.

Deliberând asupra acestei chestiuni, Curtea, în conformitate cu prevederile art. 55 din Legea nr. 47/1992, respinge cererea de recuzare.

Pe fond, autorul excepției susține că art. 278¹ din Codul de procedură penală este neconstituțional, întrucât nu prevede răspunderea penală a polițiștilor, procurorilor și a judecătorilor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.629/1/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Constantin Virgil Manea cu prilejul soluționării plângerii formulate împotriva Lucrării nr. 6.767/2.811/2007 din 28 iunie 2007, dispusă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția urmărire penală și criminalistică.

Prin Încheierea din 10 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.286/42/2007, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Constantin Virgil Manea cu prilejul soluționării plângerii formulate împotriva rezoluțiilor nr. 79/P/2007 din 27 aprilie 2007 și nr. 537/III/2/2007 din 25 mai 2007, adoptate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești în Dosarul nr. 79/P/2007.

Prin Încheierea din 20 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.610/281/2007, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție invocată, de asemenea, de Constantin Virgil Manea cu prilejul soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției autorul acesteia susține, în esență, că art. 278¹ din Codul de procedură penală este contrar dispozițiilor art. 16 alin. (2) și ale art. 21 din Constituție, întrucât nu prevede posibilitatea formulării plângerii și împotriva altor categorii de acte sau măsuri ale procurorului decât cele enumerate în textul de lege și antrenarea răspunderii penale a polițiștilor, procurorilor sau judecătorilor, deși nimeni nu este mai presus de lege, iar accesul liber la justiție nu trebuie îngrădit.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală consideră că aspectele invocate de autorul excepției nu vizează o problemă de constituționalitate de competența Curții Constituționale. În acest sens, arată că, de fapt, autorul vizează extinderea dispozițiilor legale criticate și la alte situații neprevăzute în text, ceea ce excedează competenței instanței de contencios constituțional, care nu poate acționa ca un legislator pozitiv.

Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie consideră că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției. Astfel, arată că prin art. 278¹ din Codul de procedură penală este reglementată o procedură specială prin care sunt supuse controlului judecătoresc actele procurorului de netrimiteră în judecată, dându-se astfel eficiență principiului constituțional statuat de art. 16 alin. (2) din Legea fundamentală.

Judecătoria Ploiești consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, consideră că faptul că textul de lege criticat nu se referă și la rezoluțiile administrative nu contravine accesului liber la justiție, petentul având posibilitatea să-și apere drepturile și interesele în cursul judecării, prin mijloacele prevăzute de lege și cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, arătând în același timp că instanța de contencios constituțional nu are competența de a adăuga noi prevederi celor instituite de legiuitor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, dispoziții potrivit cărora, *„După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimiteră în judecată cuprinse în rechizitoriu.*

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.

Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.

Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.

La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.

La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.

Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se re deschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art.11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Virgil Manea în Dosarul nr. 6.629/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, în Dosarul nr. 1.286/42/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și în Dosarul nr. 10.610/281/2007 al Judecătoriei Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 86
din 5 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și ale art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.

Plângerea greșit îndreptată se trimite organului judiciar competent”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, acest text de lege este contrar prevederilor art.16 alin. (2) și ale art. 21 din Constituție care prevăd că „Nimeni nu este mai presus de lege”, respectiv consacră accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate consideră că art. 278¹ din Codul de procedură penală este neconstituțional, întrucât nu prevede posibilitatea atacării și a altor acte sau măsuri ale procurorului decât cele enumerate limitativ de acest text de lege și nici antrenarea răspunderii penale a polițiștilor, procurorilor sau judecătorilor.

Curtea observă că antrenarea răspunderii organelor judiciare și posibilitatea atacării actelor acestora este reglementată de alte dispoziții ale Codului de procedură penală. Criticând faptul că textul de lege supus controlului de constituționalitate nu reglementează în cuprinsul său aceste aspecte, autorul excepției are în vedere o omisiune legislativă și vizează o completare a acestui text de lege. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și ale art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Gheorghe Savin în Dosarul nr. 2.339/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă Inspectoratul de Poliție al Județului Ilfov, prin consilier juridic, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Inspectoratului de Poliție al Județului Ilfov solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, apreciind că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 ca neîntemeiată și a prevederilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.339/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și ale art. 32 alin. (2) din Legea nr. 188/1999**, excepție ridicată de Gheorghe Savin în cauza ce are ca obiect judecarea acțiunii în contencios administrativ privind plata drepturilor salariale. Acțiunea a fost formulată de autorul excepției în calitate de angajat al Inspectoratului Județean de Poliție Ilfov și are ca obiect plata unor sporuri salariale solicitate în temeiul Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului și a Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 32 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 și ale art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 contravin dispozițiilor art. 41 și 42 din Constituție, deoarece prevăd un număr de ore care pot fi efectuate peste durata normală a timpului de lucru. Se instituie, astfel, posibilitatea ca dispozițiile legale să fie aplicate în mod abuziv de către angajator, în sensul plății orelor suplimentare numai în limita plafonului maxim de 360 de ore pe an și numai cu încadrarea în fondurile bugetare aprobate, chiar dacă numărul orelor suplimentare efectuate depășește acest plafon.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 este inadmisibilă, deoarece acest text legal nu are legătură cu soluționarea cauzei. Se arată, totodată, că celelalte dispoziții legale criticate sunt constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate sunt constituționale. Se apreciază că instituirea unor condiții privind orele lucrate din dispoziția conducătorului instituției publice peste durata normală a timpului de lucru nu încalcă dreptul la muncă și protecție socială.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și ale art. 32 alin. (2) din Legea nr. 188/1999. Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, autorul excepției critică prevederile art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 353/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 519 din 18 iulie 2003, și ale art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, dispoziții asupra cărora Curtea urmează să se pronunțe. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003: *„Munca peste durata normală a timpului de lucru poate fi prestată și sporurile prevăzute la alin. (1) se pot plăti numai dacă efectuarea orelor suplimentare a fost dispusă în scris de șeful ierarhic, fără a se depăși 120 de ore anual, iar în cazuri cu totul deosebite se poate aproba efectuarea orelor suplimentare și peste acest plafon, dar nu mai mult de 360 de ore anual, cu aprobarea ordonatorului de credite și cu încadrarea în fondurile bugetare aprobate.”*

— Art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999: *„(2) Pentru orele lucrate din dispoziția conducătorului autorității sau instituției publice peste durata normală a timpului de lucru sau în zilele de sărbători legale ori declarate zile nelucrătoare funcționarii publici de execuție au dreptul la recuperare sau la plata majorată cu un spor de 100% din salariul de bază. Numărul orelor plătite cu sporul de 100% nu poate depăși 360 într-un an.”*

Autorul excepției susține că aceste prevederi legale încalcă dispozițiile constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și ale art. 42 referitoare la interzicerea muncii forțate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, Curtea constată că este neîntemeiată. Această reglementare stabilește modalitatea de plată și condițiile de acordare a sporurilor pentru orele prestate peste durata normală a timpului de lucru de către polițiștii încadrați în funcții de execuție, fără ca prin aceasta să se aducă vreo atingere dreptului cetățenilor la alegerea profesiei ori a locului de muncă prevăzut la alin. (1) al art. 41 din Constituție.

De asemenea, prevederea posibilității prestării muncii peste durata normală a timpului de lucru, precum și a modalității de plată a orelor suplimentare nu are semnificația de muncă forțată în sensul art. 42 alin. (1) din Constituție, scopul acestei reglementări fiind acela de a permite, în cadrul limitelor prevăzute, efectuarea orelor suplimentare. De altfel, potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, salariații au dreptul la măsuri de protecție socială în cazul prestării muncii în condiții deosebite sau speciale stabilite prin lege. Or, plata orelor suplimentare efectuate de către polițiști constituie tocmai o astfel de măsură pe care legiuitorul a înțeles să o reglementeze.

În ceea ce privește critica referitoare la modalitatea, astfel cum este prevăzută de art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, în care sunt reglementate sporurile, adaosurile și alte drepturi salariale suplimentare, Curtea constată că este neîntemeiată, deoarece condițiile impuse de conținutul normei juridice sunt reglementate de Parlament, unica autoritate legiuitoare a țării, conform art. 61 alin. (1) din Constituție.

Faptul că, așa cum susține autorul excepției, prevederile legale sunt aplicate în mod abuziv de către angajator, în sensul plății orelor suplimentare numai în anumite limite ori al neplății acestora, constituie o modalitate de interpretare și aplicare a legii, aspect care nu intră în competența Curții Constituționale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999, criticate de autorul excepției ca fiind neconstituționale, Curtea observă că acestea stabilesc anumite drepturi pentru orele lucrate din dispoziția conducătorului autorității sau instituției publice peste durata normală a timpului de lucru sau în zilele de sărbători legale, care se aplică însă funcționarilor publici prevăzuți de Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici. Potrivit art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, „Dispozițiile prezentei ordonanțe se aplică funcționarilor publici cu statut special, denumiți în

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

continuare polițiști, din unitățile Ministerului de Interne aflate sub incidența Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului”. Rezultă că prevederile art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 nu au legătură cu soluționarea cauzei în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate. Sub acest aspect, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.”

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, excepție ridicată de Gheorghe Savin în Dosarul nr. 2.339/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 97
din 7 februarie 2008

**asupra cererii formulate de Președintele României, domnul Traian Băsescu,
privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între Guvernul României
și Consiliul Suprem de Apărare a Țării**

Prin Cererea nr. 139 din 8 ianuarie 2008, Președintele României a solicitat Curții Constituționale să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării, „cauzat de împiedicarea C.S.A.T.-ului de la realizarea atribuțiilor sale prin eliminarea acestei autorități de la procesul de decizie stabilit de lege în sarcina sa”, și să soluționeze acest conflict „prin stabilirea faptului că C.S.A.T. nu are calitate procesuală”.

Sesizarea se întemeiază pe prevederile art. 146 lit. e) din Constituție și ale art. 34—36 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 125 din 8 ianuarie 2008 și formează obiectul Dosarului nr. 21E/2008.

În motivarea sesizării se susțin, în esență, următoarele: încălcarea de către Guvern a legii și a dispozițiilor exprese ale Constituției nu mai are caracter de excepție și nu mai este motivată de interpretări eronate, dar rezonabile, pentru a fi calificate drept greșeli. Încălcările au devenit „extrem de evidente, frecvente și cu efecte deosebit de grave”, ca în cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2007, care „a cauzat amânarea, printr-un act vădit neconstituțional, a unor alegeri”.

Așa fiind, „subminarea instituției Consiliului Suprem de Apărare a Țării apare și mai gravă, conturând o practică a Guvernului ce pune în pericol realizarea securității naționale”, precum ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 30/2007 și nr. 77/2007, prin care Guvernul a eliminat Consiliul din procesul decizional obligatoriu „cel puțin în două alte situații referitoare la legislația secundară”. Se exemplifică cu Hotărârea Guvernului nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative și cu Hotărârea Guvernului nr. 1.317/2007 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 416/2007. Întrucât activitatea Consiliului este caracterizată prin celeritate, în timp de pace și de normalitate a vieții sociale „nicio urgență normativă nu este împiedicată sau întârziată excesiv de procedura avizării C.S.A.T.-ului”, și „cu atât mai puțin” în timp de război sau stări excepționale. Așadar, „Guvernul s-a pus pe sine mai presus de lege” și a încălcat direct și în mod repetat legea privind rolul Consiliului Suprem de Apărare a Țării în elaborarea legislației în domeniul securității naționale, ceea ce „nu poate fi acceptat”. În continuare, arată că „actele normative criticate pentru lipsa

avizului obligatoriu” nu puteau fi atacate pe calea contenciosului administrativ de Consiliul Suprem de Apărare a Țării, întrucât acesta nu face parte dintre instituțiile ce pot solicita instanței de judecată desființarea acestor acte normative, „deși instanțele judecătorești au hotărât de mai multe ori că C.S.A.T. are calitate procesuală pasivă”. Prin urmare, solicită Curții Constituționale să constate că această autoritate „nu are calitate procesuală, nici activă și nici pasivă”, astfel că „nu poartă răspunderea neatacării în justiție a ordonanței de urgență a Guvernului și a celor două hotărâri criticate, ori a altor acte normative ce au același viciu”. Așa cum „Administrația Prezidențială a învederat instanțelor de judecată ce au citat C.S.A.T.-ul la sediul său”, acesta „nu are sediu, nu are patrimoniu și nu are, potrivit actualei legi, o ierarhie în sensul structurii instituției pe baza unor relații de subordonare și supraordonare”, iar secretariatul Consiliului este un compartiment al Administrației Prezidențiale cu atribuții tehnice, și nu de reprezentare. Organizarea compartimentului în subordinea Președintelui României are temeiul în prerogativa sa de comandant al forțelor armate și facilitează conlucrarea dintre membrii Consiliului. Potrivit Legii nr. 415/2002, reprezentarea Consiliului de către Președintele României sau Administrația Prezidențială necesită o decizie expresă pentru aceasta, care se ia prin consens, ceea ce este imposibil de realizat „din cauza văditului conflict de interese dintre primul-ministru, ministrul internelor și reformei administrative și ministrul economiei și finanțelor, care sunt atât membri ai C.S.A.T. cât și semnatarul și contrasemnatarul actelor ce ar fi trebuit atacate.”

Prin urmare, „ca și soluție a acestei stări de fapt și a conflictului creat de Guvern”, propune Curții Constituționale să constate „lipsa calității procesuale a Consiliului Suprem de Apărare a Țării”. De asemenea, propune ca: în cazul hotărârilor obligatorii pentru autoritățile și instituțiile publice la care acestea se referă, emise de Consiliu în temeiul art. 3 din Legea nr. 415/2002, calitate procesuală pasivă să aibă, conform dreptului comun, statul român; „în schimb, atunci când C.S.A.T.-ul este obstrucționat în realizarea atribuțiilor sale constituționale” de o altă autoritate publică, „calea ar trebui să fie cea prevăzută de art. 146 lit. e) din Constituția României”, „ceea ce nu exclude răspunderea juridică personală potrivit dreptului comun, aplicabilă și situației în care lezarea este efectul activității unei alte persoane”.

Se mai arată că: „activitățile ilegale și neconstituționale ale Guvernului fac un rău imens”, întrucât „creează cetățenilor imaginea unui guvernământ ilegal”; puterea de stat se impune nu doar prin autoritate, ci și prin respectarea procedurilor, care „sunt garanția împiedicării abuzurilor de putere”; „echilibrul între puterile statului este ruinat de Guvern prin excesul de reglementare pe calea excepțională a ordonanțelor de urgență, prin conținutul vădit ilegitim al unor reglementări și, mai ales, prin încălcarea flagrantă a unor proceduri legale și constituționale.”

În conformitate cu dispozițiile art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost comunicată părților aflate în conflict, solicitându-le să își exprime, în scris, punctul de vedere asupra conținutului conflictului și a eventualelor căi de soluționare a acestuia.

Președintele României a comunicat, în termenul stabilit de Curte, cu Adresa nr. 272 din 22 ianuarie 2008, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 589 din 23 ianuarie 2008, „Note scrise referitoare la conflictul juridic de natură constituțională dintre Guvern și Consiliul Suprem de Apărare a Țării”, datorită imposibilității formulării unui punct de vedere al Consiliului, care adoptă hotărâri prin consens, „iar consensul nu poate fi realizat câtă vreme sunt criticate și fac obiectul conflictului inclusiv unele acte normative semnate și, după caz, contrasemnate, de trei membri ai C.S.A.T.”. În consecință, în calitate de Președinte al

României, prin notele scrise detaliază acțiunea ce formează obiectul dosarului, astfel:

— conflictul juridic de natură constituțională presupune o anumită gravitate a faptelor și un anume grad de adâncire a unor contradicții între autoritățile statului, „iar faptul că Guvernul a încălcat unele dispoziții exprese ale legii” „este, în sine, un lucru foarte grav”. Arată că, eliminând Consiliul Suprem de Apărare a Țării de la decizie, Guvernul „a împiedicat C.S.A.T. să-și îndeplinească obligațiile constituționale de a organiza și coordona unitar activitățile care privesc apărarea țării și securitatea națională”, fapt ce nu poate fi acceptat, întrucât golește această instituție de conținut. Gravă este și conduita ulterioară a Guvernului cât privește eforturile de a soluționa situația pe calea medierii. În acest sens, arată că secretarul C.S.A.T., domnul consilier de stat Ion Oprișor, a sesizat Guvernul că a încălcat Legea nr. 415/2002 prin hotărârile sale nr. 416/2007 și nr. 1.317/2007, dar, potrivit răspunsului formulat de secretarul general al Guvernului, domnul Ilie Bolojan, „răspunderea aparține Ministerului Internelor și Reformei Administrative, ca inițiator”, și nu Guvernului care „cere doar avizele pe care inițiatorul le menționează ca necesare în nota sa de fundamentare”. La rândul său, Ministerul Internelor și Reformei Administrative „consideră că hotărârile în cauză nu reglementează *«organizarea generală»* a M.I.R.A., astfel că nu intră sub incidența Legii nr. 415/2002”. Acest punct de vedere este infirmat de Hotărârea Guvernului nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative, prin care numărul total de posturi „este și clasificat de altfel, în anexele nr. 2 și 3 din hotărâre, prevalându-se de regimul juridic al hotărârilor cu caracter militar” și care stabilește „lanțul decizional în minister, nivelul funcțiilor unor conducători de direcții generale, sistemul prin care sunt numiți unii conducători de direcții generale etc.”. Hotărârea Guvernului nr. 1.317/2007 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 416/2007 „înființează o autoritate națională în cadrul aparatului central al ministerului și stabilește transformări ale structurii instituționale ale celorlalte componente majore, precum alte direcții generale, pentru a face posibilă realizarea scopului noii autorități naționale”. În legătură cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, consideră că o „discuție despre nereglementarea *«organizării generale»* a instituției este de prisos”.

În continuare, în notele scrise, se relevă două aspecte. Astfel, primul aspect vizează răspunderea solidară a Guvernului pentru actele pe care le emite, „iar ordonanțele și hotărârile nu au fost emise de un minister sau altul, ci de Guvern”. Răspunderea Guvernului nu este înlăturată prin invocarea ministerului inițiator al legii, ale cărui eventuale erori Guvernul le corectează „dacă acționează cu bună-credință”. Cel de-al doilea aspect vizează importanța avizului Consiliului Suprem de Apărare a Țării pentru modificarea organizării generale a unei instituții de securitate națională, și anume faptul că, potrivit Constituției, Consiliul coordonează unitar activitatea de apărare a țării și securitatea națională. În acest sens, arată că, prin Consiliu, diferitele instituții din domeniu încheie diverse acorduri de colaborare, cu grade mai mici sau mai mari de generalitate, și chiar sistemul însuși este conceput ca instituțiile să colaboreze între ele, ceea ce presupune compatibilitatea lor structurală. În plus, din sistemul apărării și securității naționale fac parte instituții, precum serviciile de informații, nesubordonate și necoordonate de Guvern și care, potrivit Legii nr. 415/2002, își exprimă punctul de vedere „atunci când Guvernul dorește să facă modificări de amploare și care, inevitabil, le afectează”. Așadar, consideră că „această conduită a Guvernului de îndepărtare a C.S.A.T.-ului de la decizie și de a refuza îndreptarea erorii sale atunci când îi este semnalată califică starea existentă ca și conflict juridic de

natură constituțională între Guvern și Consiliul Suprem de Apărare a Țării”;

— cu privire la solicitarea adresată prin sesizare Curții Constituționale referitoare la natura juridică a Consiliului, „în sensul că această autoritate publică nu poate avea capacitate procesuală, nici activă și nici pasivă”, precizează că, „deoarece C.S.A.T. acționează în exercitarea puterii de stat, persoanele pot cere cenzura instanțelor de judecată asupra hotărârilor C.S.A.T doar în contradictoriu cu statul român, reprezentat de Ministerul Economiei și Finanțelor”. În legătură cu acest aspect, mai arată că hotărârile Consiliului sunt obligatorii pentru instituțiile cărora li se adresează și este firesc să fie cenzurate de instanțele de judecată, orice altă soluție putând conduce la încălcarea drepturilor constituționale la apărare și liberul acces la justiție. De asemenea, caracterul de autoritate publică a Consiliului este dat și de caracterul obligatoriu al hotărârilor sale, iar natura lui specială, constând în lipsa personalității juridice, a sediului, a patrimoniului și existența relațiilor de subordonare ierarhică, deciziile sale fiind luate prin consens, fac ca acesta să nu poată „sta în proces”.

Notele scrise sunt însoțite de următoarele documente: Adresa secretarului general al Guvernului, domnul Ilie Bolojan, nr. 14.429 din 12 decembrie 2007, către Consiliul Suprem de Apărare a Țării, cu privire la unele aspecte legate de Hotărârea Guvernului nr. 1.317/2007 și Hotărârea Guvernului nr. 416/2007; Adresa nr. 20/14.429 din 15 noiembrie 2007 a Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Țării către secretarul general al Guvernului, domnul Ilie Bolojan, referitoare la procedurile privind elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de acte normative spre avizare, precum și către ministrul Cristian David; Adresa nr. 20.981 din 3 decembrie 2007 a secretarului general al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, domnul Nicolae Berechet, către secretarul general al Guvernului, privind unele aspecte legate de hotărârile Guvernului nr. 416/2007 și nr. 1.317/2007; Hotărârea Guvernului nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 10 mai 2007; Hotărârea Guvernului nr. 1.317 din 31 octombrie 2007 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative, precum și modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 751 din 6 noiembrie 2007; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2007; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, precum și pentru modificarea Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 29 iunie 2007.

Primul-ministru a comunicat, în termenul stabilit de Curte, punctul său de vedere cu Adresa nr. 5/74/CPT din 24 ianuarie 2008, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 683 din 24 ianuarie 2008, prin care susține că, în legătură cu conflictul juridic de natură constituțională invocat, „singura problemă care se poate pune privește lămurirea conținutului puterilor Guvernului în raport cu cele ale C.S.A.T.-ului, astfel cum acestea sunt organizate și constituite în temeiul Constituției României”. În acest sens arată că, potrivit Constituției, Guvernul are „o competență foarte largă în domeniul înlăptuirii politicii interne și externe a statului, precum și al conducerii generale a administrației publice”, iar pe de altă parte, „organizarea și conducerea unitară a activităților legate de apărarea țării și de siguranța națională sunt date de Constituție în competența C.S.A.T., fiind incluse în formula largă care stabilește atribuțiile

Guvernului”. În consecință, consideră că „raportul dintre Guvern și C.S.A.T. este unul de la general la special”, iar în problemele privind apărarea țării și siguranța națională Consiliul are întâietate, care „devine efectivă doar atunci când se pune problema priorității între cele două acte juridice ale celor două autorități, ori în situația dată nu se pune o asemenea problemă”, precum și că „ipoteticul aviz al C.S.A.T.-ului este doar consultativ”. În plus, „pentru soluționarea problemei ridicate” trebuie să se stabilească „în ce măsură activitatea de avizare la care face referire art. 4 lit. d) pct. 2, 5 și 6 din Legea nr. 415/2002 rezultă în mod direct din prevederile constituționale sau nu”. Or, „aici [...] nu se poate vorbi de un conflict de natură constituțională, deoarece actele respective invocate au fost supuse spre aprobare Parlamentului”.

În legătură cu solicitarea privind constatarea de către Curtea Constituțională a lipsei calității procesuale active sau pasive a Consiliului Suprem de Apărare a Țării, apreciază că aceasta „este inadmisibilă, Curtea Constituțională fiind competentă să se pronunțe numai în cazurile expres prevăzute de Constituție și de Legea nr. 47/1992”. De altfel, Consiliul avea posibilitatea să atace ordonanțele de urgență ale Guvernului și hotărârile de Guvern invocate pe calea contenciosului administrativ, „rămânând ca instanța de judecată investită cu judecarea acelei cauze să stabilească dacă are calitate procesuală”.

Cu privire la existența unui conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Consiliu constând în „eliminarea acestei autorități de la procesul de decizie stabilit de lege în sarcina sa”, ceea ce încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (2), art. 107 alin. (1), art. 115 alin. (4) și art. 119, precizează: nesupunerea spre avizarea de către Consiliu a actelor normative menționate nu aduce atingere prevederilor art. 107 alin. (1) teza întâi din Constituție, deoarece, potrivit acestora, „primul-ministru, ținând cont de rolul pe care îl are în formarea Guvernului, trebuie să coordoneze activitatea echipei guvernamentale” și, „pentru a se asigura autonomia și responsabilitatea fiecărui membru al Guvernului, corespunzător funcției încredințate, primul-ministru este obligat să respecte atribuțiile specifice fiecărei funcții”; art. 115 alin. (4) din Constituție dispune cu privire la limitarea sferei de reglementare prin ordonanțe de urgență, „critica de neconstituționalitate neputând fi, deci, primită nici sub acest aspect”; „conflictul juridic de natură constituțională între autorități publice presupune acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor”, astfel încât „nu există motive întemeiate pe dispozițiile și pe principiile Constituției care să justifice această solicitare”; modalitatea în care acționează ori ar trebui să acționeze o anumită autoritate publică sau structurile acesteia nu declanșează blocaje instituționale dacă nu este urmată de acțiuni sau inacțiuni de natură să împiedice îndeplinirea atribuțiilor constituționale ale unei autorități publice. Or, în cazul de față, conflictul juridic de natură constituțională este motivat „de o așa-zisă nerespectare a dispozițiilor din Legea nr. 415/2002”, iar „nu de împiedicarea C.S.A.T. de a-și îndeplini atribuțiile constituționale astfel cum sunt prevăzute de art. 119”.

În sfârșit, arată că, potrivit legii sale de organizare și funcționare, Consiliul Suprem de Apărare a Țării este o autoritate autonomă aflată sub control parlamentar, cu atribuții privind ordinea și siguranța națională, „acest lucru neînsemnând că activitatea sa în acest domeniu poate înlătura activitatea organului legislativ”. Parlamentul are, conform art. 92 din Constituție, atribuții legate de siguranța națională și de declararea stării de război și, întrucât este unul dintre organele prin care se exercită suveranitatea națională, „este normal ca

acest organ să poată adopta orice lege în domeniul siguranței naționale, chiar și o lege de aprobare a unei ordonanțe în acest domeniu fără a mai fi nevoie de consultarea acestei autorități”. „Dacă Parlamentul poate declara război fără consimțământul (avizul) unui astfel de organ, poate adopta o lege în domeniul siguranței naționale (pe timp de pace) fără un asemenea aviz.” Legea de organizare a Consiliului Suprem de Apărare a Țării nu precizează natura avizului, „de aceea se poate considera că acest aviz este unul consultativ, **adică poate fi cerut sau nu**”, și în cauză s-a apreciat că nu este necesar, **„cu atât mai mult cu cât ordonanța de urgență a Guvernului a fost supusă aprobării Parlamentului, organ ce are dreptul de control asupra C.S.A.T.”**

Potrivit dispozițiilor art. 35 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării a fost dezbătută la data de 6 februarie 2008, cu citarea părților implicate în conflict, în prezența reprezentanților acestora, pe baza raportului prezentat de judecătorul-raportor, a cererii de sesizare și a celorlalte documente aflate la dosar. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 7 februarie 2008.

CURTEA,

examinând cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării, notele scrise ale Președintelui României și documentele care le însoțesc, precum și punctul de vedere al primului-ministru, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit art. 146 lit. e) din Constituție, precum și art. 1, 10, 34 și 35 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritățile publice.

Prin cererea formulată se solicită Curții Constituționale, pe de o parte, constatarea existenței unui conflict juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării, constând în împiedicarea acestei din urmă autorități publice de a-și realiza atribuțiile prevăzute de lege, prin eliminarea de la procesul de decizie stabilit în sarcina sa, iar pe de altă parte, să constate lipsa calității procesuale a Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

În susținerea cererii se invocă încălcarea, în ordinea enunțării lor, a următoarelor texte constituționale: art. 16 alin. (2), potrivit căruia *„Nimeni nu este mai presus de lege”*, art. 107 alin. (1) teza întâi, care prevede că *„Primul-ministru conduce Guvernul și coordonează activitatea membrilor acestuia, respectând atribuțiile ce le revin”*, art. 115 alin. (4), care stabilește că *„Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora”*, și art. 119 referitor la *„Consiliul Suprem de Apărare a Țării”*, care *„organizează și coordonează unitar activitățile care privesc apărarea țării și securitatea națională, participarea la menținerea securității internaționale și la apărarea colectivă în sistemele de alianță militară, precum și la acțiuni de menținere sau de restabilire a păcii”*.

I. Cu privire la solicitarea de a se stabili existența unui conflict juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării constând, în esență, în aceea că Guvernul a eliminat Consiliul din procesul decizional obligatoriu, Curtea reține:

Potrivit art. 4 lit. d) din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, acesta *„avizează proiectele de acte normative inițiate sau emise de Guvern [...]”*, iar potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, *„În cazurile prevăzute de lege, în faza de elaborare a proiectelor de acte normative inițiatorul trebuie să solicite avizul autorităților interesate în aplicarea acestora, în funcție de obiectul reglementării”*. De asemenea, art. 30 alin. (3) din aceeași lege prevede că *„Forma finală a instrumentelor de prezentare și motivare a proiectelor de acte normative trebuie să cuprindă referiri la avizul Consiliului Legislativ și, după caz, al Consiliului Suprem de Apărare a Țării, Curții de Conturi sau Consiliului Economic și Social.”* Așadar, în temeiul acestor dispoziții legale, Guvernul avea obligația de a solicita avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării atunci când a elaborat proiectele de hotărâri nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative și nr. 1.317/2007 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 416/2007, hotărâri menționate cu titlu de exemplu de Președintele României în susținerea cererii de constatare a existenței conflictului juridic de natură constituțională între cele două autorități. Curtea constată însă că nici prevederile constituționale ale art. 119, invocate în susținerea cererii, referitoare la *„Consiliul Suprem de Apărare a Țării”*, care *„organizează și coordonează unitar activitățile care privesc apărarea țării și securitatea națională, participarea la menținerea securității internaționale și la apărarea colectivă în sistemele de alianță militară, precum și la acțiuni de menținere sau de restabilire a păcii”*, și nici vreun alt text constituțional nu se referă la avizarea actelor normative inițiate sau emise de Guvern, în sensul condiționării emiterii lor numai după obținerea vreunui aviz.

Conflictul juridic de natură constituțională există între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale. Or, în speță, nu suntem în prezența unui asemenea conflict, ci în prezența neîndeplinirii de către Guvernul României a unei obligații legale în cadrul unei proceduri de legiferare, și anume neîndeplinirea obligației de a solicita avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării în legătură cu hotărârile menționate, care însă nu a afectat procesul legislativ, prin crearea unui blocaj instituțional.

Așadar, Curtea nu poate reține existența unui conflict juridic de natură constituțională între Consiliul Suprem de Apărare a Țării și Guvern în legătură cu reglementările adoptate de Guvern menționate în sesizare.

II. În legătură cu solicitarea referitoare la calitatea procesuală a Consiliului Suprem de Apărare a Țării, Curtea Constituțională constată că, în conformitate cu art. 1 din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, acesta este *„[...] autoritatea administrativă autonomă investită, potrivit Constituției, cu organizarea și coordonarea unitară a activităților care privesc apărarea țării și siguranța națională”*. Așadar, Consiliul este o autoritate a administrației publice, autonomă față de Guvern, prezidată de Președintele României și supusă controlului parlamentar, cu atribuții în ce privește apărarea țării și siguranța națională. În procesul de îndeplinire a activităților sale specifice, pot apărea situații litigioase pentru a căror rezolvare să fie necesară formularea unor acțiuni în justiție, și numai instanțele de judecată investite cu soluționarea respectivelor litigii au competența de a stabili dacă Consiliul Suprem de Apărare a Țării are sau nu calitate procesuală, activă sau pasivă.

Potrivit atribuțiilor sale, stabilite prin art. 146 din Constituție și prin Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta nu este competentă să se pronunțe cu privire la acest aspect.

Având în vedere considerentele expuse în prezenta decizie, dispozițiile art. 146 lit. e) din Constituție, precum și prevederile art. 11 alin. (1) lit. A.e), ale art. 34, 35 și 36 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că nu există un conflict juridic de natură constituțională între Consiliul Suprem de Apărare a Țării și Guvern în legătură cu reglementările adoptate de Guvern menționate în sesizare.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 7 februarie 2008 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Ninosu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 120 din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 și art. 278¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Vasile Didilă și Vasile Răducan în Dosarul nr. 2.273/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția penală.

La apelul nominal răspunde Vasile Didilă, asistat de apărătorul ales, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.457 D/2007 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Ion Sandu în Dosarul nr. 9.951/281/2007 al Judecătoria Ploiești.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.504 D/2007 și nr. 1.536 D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Virgil Manea în Dosarele nr. 3.881/105/2007 al Tribunalului Prahova — Secția penală și nr. 5.470/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Curtea, având în vedere identitatea parțială dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele susmenționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Apărătorul autorului excepției de neconstituționalitate Vasile Didilă arată că nu se opune conexării.

Reprezentantul Ministerului Public este, de asemenea, de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.457 D/2007, nr. 1.504 D/2007 și nr. 1.536 D/2007 la Dosarul nr. 1.446 D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătorul autorului excepției de neconstituționalitate Vasile Didilă solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată, considerând că dispozițiile de lege criticate îngăduiesc accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire și la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierile din 4 octombrie 2007, 9 octombrie 2007, 23 octombrie 2007 și 19 octombrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 2.273/99/2007, nr. 9.951/281/2007, nr. 3.881/105/2007 și nr. 5.470/1/2007, **Tribunalul Iași — Secția penală, Judecătoria Ploiești, Tribunalul Prahova — Secția penală și Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 și art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Vasile Didilă și Vasile Răducan, Ion Sandu și Constantin Virgil Manea în dosarele menționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia Vasile Didilă și Vasile Răducan susțin că textele de lege criticate încalcă dispozițiile art. 11, 16, 20 și art. 21 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Referitor la cuprinsul art. 273 din Codul de procedură penală, arată că acesta trebuia redactat numai în forma prevăzută în alin. 11, și nu în forma alin. 1. Consideră că textul este neconstituțional, întrucât lasă la latitudinea anchetatorului să aprecieze ceea ce

a hotărât alt anchetator, acest act fiind în fapt un act de judecată și împotriva rezoluției de redeschidere a urmăririi penale ar trebui să se poată face plângere la o instanță de judecată, astfel nefiind îngădit accesul liber la justiție. De asemenea, consideră că dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală conduc la o restrângere a accesului la justiție, întrucât există posibilitatea depășirii unor termene rezonabile de soluționare a cauzei. S-a mai precizat că prin limitările acestor texte de lege se creează o inegalitate în fața legii a cetățenilor, raportat la poziția lor de parte vătămată sau învinuit, încalcându-se art. 21 din Constituție.

Autorul excepției Ion Sandu, susține că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece „justitiabilul are dreptul să formuleze petiții, pentru care statul impune anumite obligații, iar soluțiile privind astfel de plângeri sunt nelegale”, ceea ce contravine prevederilor art. 21 din Constituție, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, autorul excepției Constantin Virgil Manea susține că prevederile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor art. 16 și art. 21 din Constituție, deoarece „îngădesc accesul la justiție al părților aflate în proces”. Autorul excepției a înțeles să formuleze excepția nemulțumit fiind de soluția dispusă prin rezoluția atacată, respectiv aceea de neîncredere a urmăririi penale.

Tribunalul Iași — Secția penală, Judecătoria Ploiești, Tribunalul Prahova — Secția penală și Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală au considerat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale, ale cărei considerente sunt, în opinia sa, valabile și în prezenta cauză.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 273, cu denumirea marginală *Reluarea în caz de redeschidere a urmăririi*, și ale art. 278¹ din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată*, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 138 și 139 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006.

Examinând excepția, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 273 din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere principiului constituțional al egalității în drepturi, deoarece sensul art. 16 alin. (1) din Constituție este garantarea egalității în drepturi între cetățeni în fața legii și a autorităților publice, iar nu între cetățeni și autoritățile publice. Or, procurorul care dispune reluarea urmăririi penale, în condițiile art. 273 din Codul de procedură penală, acționează în calitate de reprezentant al unei autorități publice, și anume Ministerul Public.

În situația în care procurorul dispune asupra redeschiderii urmăririi penale, pentru motivele arătate în ordonanță, urmează ca, ulterior, după efectuarea actelor de urmărire dispuse, să se pronunțe o nouă soluție de către organul de urmărire penală, împotriva căreia persoana ce se consideră vinovată are posibilitatea de a face plângere. Depășirea, eventual, al unui termen rezonabil în cursul urmăririi penale nu poate fi considerată o îngădire a accesului liber la justiție, în sensul art. 21 din Constituție, ci poate face obiectul unei alte plângeri. Îngădirea accesului liber la justiție, în sensul dispozițiilor cuprinse în Constituție și al prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale presupune împiedicarea efectivă și expresă a cetățenilor la justiție în anumite situații, ori în ceea ce privește articolele din Codul de procedură penală, invocate ca fiind neconstituționale, această condiție nu este îndeplinită.

Nu pot fi reținute nici susținerile autorilor excepției Vasile Didilă și Vasile Răducan privind contrarietatea dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală cu cele ale art. 21 din Legea fundamentală pe motiv că acestea nu reglementează posibilitatea persoanei interesate de a ataca în fața instanței ordonanța prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Sub acest aspect se observă că autorii excepției solicită în realitate completarea prevederilor de lege criticate, în sensul de a se permite atacarea la instanțele judecătorești nu doar a rezoluțiilor și ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, ci și a altor acte sau măsuri ale procurorului, precum, în speța de față, ordonanța prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale, ceea ce este contrar atât dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, în conformitate cu care, în exercitarea controlului, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederea supusă controlului”, cât și prevederilor constituționale cuprinse în art. 61 alin. (1), potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”.

În ceea ce privește susținerile autorilor excepției Ion Sandu și Constantin Virgil Manea, Curtea constată că s-a pronunțat, în jurisprudența sa, prin numeroase decizii, asupra constituționalității dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, statuând, în mod constant, că acestea nu încalcă egalitatea în drepturi, liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, ci dau expresie acestor garanții constituționale. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 598 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.128 din 14 decembrie 2005, Decizia nr. 232 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 20 aprilie 2007, Decizia nr. 405 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 4 august 2005, Decizia nr. 66 din 3 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 17 februarie 2005, și Decizia nr. 141 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 16 martie 2006, ale căror considerente își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Vasile Didilă și Vasile Răducan în Dosarul nr. 2.273/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția penală, de Ion Sandu în Dosarul nr. 9.951/281/2007 al Judecătorei Ploiești și de Constantin Virgil Manea în dosarele nr. 3.881/105/2007 al Tribunalului Prahova — Secția penală și nr. 5.470/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 123 din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 162 alin. 11 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 162 alin. 11 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Andrei Mureșan în Dosarul nr. 7.621/4/2007 al Judecătorei Sectorului 4 București.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, apărătorul ales, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Procedura este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătorul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată, considerând că sintagma „numai după ascultarea învinutului ori inculpatului” din cuprinsul art. 162 alin. 11 din Codul de procedură penală este neconstituțională, fiind contrară dispozițiilor art. 22 alin. (1) și art. 34 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.621/4/2007, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 162 alin. 11 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Andrei Mureșan în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că „audierea unei persoane care nu poate participa la un proces penal reprezintă o încălcare a dreptului la ocrotirea sănătății, cât și a celui la integritate fizică și psihică”.

Judecătoria Sectorului 4 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin ascultarea învinutului ori inculpatului de instanța de judecată nu se aduce atingere dreptului constituțional la ocrotirea sănătății și nici celui privind dreptul la viață, integritate fizică și psihică.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 162 alin. 11 din Codul de procedură penală, care are următorul cuprins: „*Instanța dispune luarea măsurilor de*

siguranță prevăzute în alin. 1 numai după ascultarea învinuitului ori inculpatului și în prezența apărătorului și a procurorului.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 22 alin. (1) privind garantarea dreptului la viață și dreptului la integritate fizică și psihică, precum și ale art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 162 alin. 1¹ din Codul de procedură penală, prin care se stabilește obligația învinuitului ori inculpatului de a fi audiat în momentul dispunerii, de către instanța de judecată, a măsurii internării medicale, nu sunt de natură a contraveni dreptului constituțional la ocrotirea sănătății, cu atât mai mult cu cât această măsură de siguranță se ia cu avizul comisiei medicale competente să avizeze internarea bolnavilor mintal și toxicomanilor periculoși.

Totodată, Curtea constată că ascultarea învinuitului sau inculpatului înainte de luarea măsurilor de siguranță îi asigură acestuia dreptul la un proces echitabil și îi garantează dreptul la apărare.

Procedura ascultării, prin ea însăși, nu implică mijloace care să pună în pericol viața sau integritatea fizică sau psihică a

persoanei, iar conform art. 71¹ din Codul de procedură penală, dacă, în timpul ascultării învinuitului sau inculpatului, acesta acuză simptomele unei boli care i-ar putea pune viața în pericol, ascultarea se întrerupe, iar organul judiciar ia măsuri pentru ca acesta să fie consultat de un medic. Ascultarea se reia imediat ce medicul decide că viața învinuitului sau inculpatului nu este în pericol.

De asemenea, conform art. 74 din Codul de procedură penală, ori de câte ori învinuitul sau inculpatul se găsește în imposibilitate de a se prezenta pentru a fi ascultat, organul de urmărire penală sau instanța de judecată procedează la ascultarea acestuia la locul unde se află, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

Din cele arătate rezultă că legea procesual penală conține dispoziții ce impun ca ascultarea să se desfășoare cu respectarea dreptului la viață, integritate fizică și psihică, precum și a dreptului la ocrotirea sănătății, asigurându-se în același timp învinuitului sau inculpatului atât dreptul la un proces echitabil, cât și dreptul la apărare.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 162 alin. 1¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Andrei Mureșan în Dosarul nr. 7.621/4/2007 al Judecătorei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 124 din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție invocată de Societatea Comercială „Coresi” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 11.253/325/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.523 D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, excepție invocată de Societatea Comercială „RGC Impex” — S.R.L. din Dej în Dosarul nr. 1.300/219/2007 al Judecătorei Dej.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea, întrucât dosarele au obiect identic.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.523 D/2007 la Dosarul nr. 1.486 D/2007, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire și la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierile din 15 și 22 octombrie 2007, pronunțate în Dosarele nr. 11.253/325/2007 și nr. 1.300/219/2007, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și Judecătoria Dej** au sesizat **Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999**, excepție invocată de Societatea Comercială „Coresi” — S.R.L. din Timișoara și Societatea Comercială „RGC Impex” — S.R.L. din Dej în dosarele menționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Societatea Comercială „Coresi” — S.R.L. din Timișoara susține că reglementarea criticată, care prevede ca sancțiune suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni, contravine prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, precum și celor ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. În acest sens, arată că prin aplicarea acestei sancțiuni sunt afectate raporturile de muncă dintre societate și salariați, întrucât, prin suspendarea activității societății, aceasta nu își mai poate îndeplini obiectul de activitate, astfel încât este inutilă menținerea unor angajați. Așa fiind, prin suspendarea activității societății se îngrădește dreptul la muncă al angajaților acesteia, cu atât mai mult cu cât este o sancțiune care se aplică și angajaților care nu au participat în niciun mod la săvârșirea contravenției.

De asemenea, Societatea Comercială „RGC Impex” — S.R.L. din Dej susține că art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 încalcă prevederile constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a) și ale art. 53, deoarece „limitează activitatea comercială a societății în condițiile în care pentru aceeași faptă se aplică trei măsuri, respectiv o amendă contravențională, confiscarea sumei și suspendarea activității pe 3 luni. În acest context, măsura suspendării activității pentru o faptă care uneori are un impact social și fiscal minor este excesiv de drastică prin restrângerea dreptului de a desfășura o activitate comercială pe o perioadă de trei luni”.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și Judecătoria Dej au considerat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale, ale cărei considerente sunt, în opinia sa, valabile și în prezenta cauză.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Nerespectarea de către operatorii economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.*”

Autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, precum și celor ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 alin. (2) lit. a), potrivit cărora „(2) Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție; [...]”.

Art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1998 a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate prin raportare la art. 53 din Constituție, în esență cu o motivare asemănătoare celei din prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 91 din 7 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 21 februarie 2006, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a reținut că „Măsura dispusă de textul de lege criticat este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală”.

În legătură cu invocarea încălcării prevederilor art. 41 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că, prin Decizia nr. 667 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006, a observat că „nu poate fi reținută existența vreunei contrarietăți între dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 și prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1)”.

De asemenea, cu privire la încălcarea prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, Curtea constată că, prin Decizia nr. 507 din 20 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 22 iunie 2007, a reținut că „într-adevăr statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, precum și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, dar cu respectarea dispozițiilor legale în materie. Or, în acest domeniu, cadrul legislativ îl constituie însăși reglementarea criticată, astfel că și această susținere urmează a fi înlăturată”.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele cuprinse în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție invocată de Societatea Comercială „Coresi” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 11.253/325/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și de Societatea Comercială „RGC Impex” — S.R.L. din Dej în Dosarul nr. 1.300/219/2007 al Judecătoriei Dej.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 160484

